

Jasmin Daamen

Een Man met een Plan

Het geroezemoes was er weer. Het begon altijd zachtjes maar naarmate de avond vorderde, nam het gelach toe en werden hun stemmen luider en luider. De huizen rondom de binnentuin van het hofje waar ik woonde, werkten als een klankkast en ook al wisten alle bewoners dat ze bij een bepaald gespreksvolume hun gesprekken aan het delen waren met alle andere burens die op hun balkon zaten, er kwam altijd dat moment dat dat niet meer belangrijk leek of simpelweg vergeten werd.

Zo was ik inmiddels vier weken getuige van een ontluikende liefde op het balkon boven mij. Inmiddels wist ik wanneer hij er was omdat zijn komst gepaard ging met de aanwezigheid van een goudkleurige Jeep op de bezoekersplaats van de parkeerhelling. Daar stond zijn gouden bolide veilig want de parkeerhelling bevond zich achter een afgesloten groene poort waar bewoners langs reden op weg naar hun eigen plek in de parkeergarage onder het appartementencomplex.

Ik ontdekte het ritme in zijn bezoeken - bijna altijd op woensdagavond en een avond in het weekend -, maakte mijn afspraken op die avonden onder voorbehoud en zei deze af als ik ook daadwerkelijk zijn auto zag staan bij thuiskomst. Op zo'n avond schoof ik mijn schuifpui onhoorbaar open, sloop naar het bankje op mijn eigen balkon en zorgde ervoor dat ik onopgemerkt bleef, klaar voor het vervolg van het liefdesverhaal dat zich bij elke volgende ontmoeting verder ontvouwde op het balkon boven mij.

Die eerste paar weken hoorde ik hoe ze door elkaars levens sprongen als sprinkhanen door een maisveld en hoe ze elkaars verhalen vraten als uitgehongerde leeuwen. In de stiltes die tussendoor vielen, moest ik wat vooroverbuigen, dichterbij de rand van mijn balkon om te horen dat het slechts pauzes in hun verhalen waren, gevuld met passionele kussen en gefluister 'jij bent leuk', gevolgd door een 'nee jij'.

En hoe ik ook mijn best deed, ik miste steeds het moment waarop hij vertrok en moest het doen met de diep doorrookte stem waarmee hij aanbod haar vest te halen als ze het koud had, nog een fles wijn te openen om haar glas bij te schenken en haar sigaret aan te steken als de nicotinebehoefte daar om vroeg.

Ook vandaag na een betekenisloze dag op werk zag ik bij thuiskomst al dat het gouden monster op wielen er stond. Ik at snel iets, nam mijn plek in op het bankje, liet de warme stralen van de ondergaande zomerzon een laatste afdruk branden op mijn gezicht en voelde me inmiddels een exclusieve bezoeker van een toneelstuk in vele delen.

De scene boven mij begon zachtjes deze avond en ik onderdrukte de neiging om de toneelspelers te manen wat harder te spreken of de denkbeeldige geluidsman te vragen het volume van hun microfoons wat op te schroeven.

'Zo blij dat je er .....

'..... je weer zie.'

Met moeite kon ik het verstaan en het gesprek kabbelde een tijdje voort totdat hun stemmen het volume hadden bereikt waarop de muren van de omringende huizen hun rol als doorgeefluik weer op zich konden nemen. Er werden nieuwe anekdotes uitgewisseld over onbezonnen avonturen uit hun

pubertijd, de grappigste uitspraken van kinderen aan beide kanten en langzaam nam het gesprek die avond een wending richting de toekomst.

‘Ik zou nog graag één afslag nemen voordat ik met pensioen ga.’ hoorde ik haar zeggen.

‘Ik ook.’ beaamde hij. ‘Of eigenlijk zou ik liever nog één briljant idee krijgen. Zo’n idee waar je nog één laatste financiële klapper mee kunt maken en je dan de rest van je leven geen zorgen meer hoeft te maken over geld.’

‘Moet jij je zorgen maken dan? Over geld? Over je ‘oude dag’?’ hoorde ik haar vragen.

‘Nou, dat niet direct, maar om te kunnen investeren in dat fantastische idee, heb ik meer nodig dan ik nu heb. Kijk, ik ....’

De zachte avondbries blies het vervolg van zijn zinnen tot losse letters nog voordat ze mijn balkon bereikten en het fantastische idee bleef vooralsnog een mysterie voor mij. Niet voor haar want haar reactie ‘wat een goed plan, dat moet je doen!’ kwam wel in alle heelheid aan. Met een luid ‘Kom, genoeg over werk, Ik neem je mee naar de slaapkamer’, verdwenen ze echter die avond al snel in de coulissen en lieten mij achter met een hoofd waarin mijn gedachten mij terugvoerden naar een episode in mijn leven waar ik liever niet aan terugdacht. Een episode met hetzelfde romantische gehalte, een man die ook mij regelmatig meenam naar de slaapkamer, een briljant plan had, mij wist te overtuigen mee te doen, me een hypotheek op mijn huis liet nemen, en me vervolgens een financiële afgrond introk die nog jaren gevolgen had. Pas een klein jaar geleden had ik het hele hoofdstuk kunnen afsluiten en ik was dolgelukkig in mijn kleine appartement dat weer helemaal van mij was. Ik hield mij afzijdig, bang voor nieuwe sociale contacten en van mannen wilde ik voorlopig helemaal niets weten. Nee, liever lifte ik mee op het prille geluk van mijn bovenbuurvrouw die ik nauwelijks kende.

De gesprekken gingen steeds vaker over geld en namen concrete vormen aan. Hij had haar mee weten te nemen in zijn verhaal en stelde voor dat zij een lening afsloot omdat hem dat wegens hoge alimentatieverplichtingen op dat moment niet zou lukken, maar hij zou haar dubbel en dwars terugbetalen als hij zijn idee tot een succes had gemaakt. Mijn onrust nam met elke ontmoeting toe. Wie was deze Westerling die mijn bovenbuurvrouw zo wist te betoveren en hoe was hij verzeild geraakt op een balkon beneden de rivieren?

Mijn nieuwsgierigheid werd eerder bevredigd dan ik had durven vermoeden toen ik de volgende dag thuiskwam en vermoeid besloot de trappen te laten voor wat ze waren en de lift naar boven te nemen. Ik drukte op de knop maar de lift was al onderweg naar beneden zag ik aan de rode lichtjes die aftelden van 3 tot 0.

De liftdeuren openden en ik keek in het gezicht van Peter. Dikker dan in mijn tijd, met een kaalgeschoren hoofd en bruine ogen waarvan ik zou zweren dat ze tien jaar geleden nog blauw waren, maar onmiskenbaar Peter. Was dit de man die ik al die tijd had horen praten? Sinds wanneer praatte hij met een harde 'g'? In mijn tijd waren 'heddegij' en 'moetegij' vast onderdeel van zijn toenmalig vocabulaire, bracht hij uren door in de sportschool en van roken moest hij niets weten.

Ik wendde vlug mijn gezicht af, murmelde 'hallo', stapte de lift in en drukte snel en hard op de twee. Pas toen de liftdeuren dicht waren, durfde ik mijn hoofd weer op te richten terwijl ik probeerde mijn ademhaling onder controle te krijgen. Met trillende handen draaide ik het slot van mijn deur open en draaide deze aan de andere kant onmiddellijk weer dicht.

Ik pijnigde mijn hersens. Peter bij mijn buurvrouw. Op het punt haar een lening te laten afsluiten. Wat moest ik doen? Gewoon aanbellen bij de bovenbuurvrouw en haar waarschuwen? Peter confronteren in haar bijzijn? Ze zou me nooit geloven en me hooguit beschuldigen van jaloezie want er werd genoeg geroddeld hier dus ook zij zou wel weten dat ik niet veel van mannen moest hebben. Had ik nog foto's van Peter ergens in mijn berging liggen? Daarmee zou ik mijn verhaal kunnen ondersteunen.

In plaats van naar het vervolgdeel van dit feuilleton op het balkon boven te luisteren, gaf ik de hele avond op om mijn berging af te speuren naar oude foto's maar ik had werkelijk elke herinnering aan hem letterlijk gewist.

Die nacht draaide ik van de ene zij op de andere, sloeg de lakens van me af, trok ze weer over me heen en viel uiteindelijk in een onrustige slaap vol met dromen over gouden jeeps waar hij joelend mee de straat uitreed, de bovenbuurvrouw in ontreddering achter zich latend.

Met donkere kringen onder mijn ogen en watten in mijn hoofd verliet ik de volgende ochtend het appartementencomplex. Het gouden vehikel stond nog steeds op de parkeerhelling en plots wist ik wat de weg naar verlossing was. Remleidingen doorknippen, daar had ik wel eens over gehoord. Op mijn werk opende ik mijn laptop, liet mijn werkmail nog even voor wat het was, typte 'onklaar maken remleidingen' in en vond het advies om ze niet door te knippen. Nee, want in dit geval zou hij op de parkeerhelling al ergens tegenaan rijden. Beter was het – zo luidde het advies – om er kleine gaatjes in te maken zodat de chauffeur het pas zou merken als hij op de snelweg zat en inmiddels een flinke snelheid had.

Ik zocht zijn automerk en het type op en vond tekeningen waar ik op kon zien waar de remleidingen zaten. Onder de motorkap was ingewikkeld, want ik

ging ervan uit dat deze alleen vanaf de binnenkant van de auto open te maken was, maar er liep ook een remleiding naar ieder wiel. Als ik onder de auto zou gaan liggen zou ik die boven ieder wiel moeten zien te vinden. En bij een Jeep moest dat onder de auto liggen een makkie zijn. Zorgvuldig verwijderde ik mijn zoekopdrachten en ging aan het werk.

Nog diezelfde nacht keek ik over mijn balkon of de auto er nog steeds stond en toen dat zo was, toog ik met een zaklamp en de kleinste kruiskop die ik had naar beneden. Ik schoof onder de auto van Peter en knipte de zaklamp aan. Plots lag ik in het licht van koplampen toen een andere bewoner laat thuis arriveerde en vlug knipte ik de zaklamp uit. Terwijl ik doodstil onder de Jeep lag en de auto passeerde voelde ik iets zachts langs mijn benen strijken en vervolgens vlak voor mijn ogen onder de auto uitlopen. Gadverdamme. Met moeite kon ik een gil onderdrukken maar de goede zaak won het van de angst en ik liet zonder geluid te maken een rat die niet onder de indruk was mij onder een auto aan te treffen, rustig verder waggelen.

Opnieuw knipte ik de zaklamp aan en speurde boven de wielen naar de remleidingen. Na wat een oneindig lange tijd leek, slaagde ik erin alle vier boven de wielen te detecteren en in elk drie kleine gaatjes te prikken. Voldaan knipte ik mijn zaklamp uit, wurmde mezelf onder de auto vandaan, vergewiste me ervan dat er niemand in de buurt was en liep vlug naar binnen, de trap op en mijn appartement in. Ik douchte een half uur, spoelde alle spanning van mijn lijf en oliesmeer van mijn handen en viel als een blok in slaap.

Nadat ik de volgende dag thuiskwam van werk was de gouden koe in geen velden of wegen te bekennen. Ik opende met veel kabaal mijn schuifpui, nam een salade mee naar het bankje en hoorde de bovenbuurvrouw

hartverscheurend huilen. En niet alleen die avond, maar alle avonden van de drie weken die volgden, bracht de bovenbuurvrouw huilend door op haar balkon in de avondzon. Ik werd gek van haar gejammer, het verpestte mijn zomeravonden en menigmaal stond ik op het punt mijn hoofd uit het balkon te steken om haar toe te schreeuwen dat ze geen idee had voor welke afgrond ik haar net op tijd had weggetrokken.

Geërgerd hield ik mijn handen tegen mijn oren. Misschien kon ik achterhalen in welke auto zij reed.

©Jasmin Daamen (pseudoniem)

Juni 2023